

Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas Lielbritānijā
Ziemeļanglijas evaņģēliski luteriskā latviešu draudze

APKĀRTRAKSTS

2016.GADA JŪNIJS - 2017.GADA JANVĀRIS

Draudzes mācītājas p.i.: Daira Vāvere, Bungalow 6, Catthorpe Manor, Lilbourne Road,
Catthorpe, Lutterworth, Leicestershire, LE17 6DF, tālr. 0188 860001,

mob.: 07549 878748, e-pasts: viesturs01@btinternet.com

Draudzes priekšiece: Anita Burkevica, 5 Moorfield Ave., Bradford, B3 7HH,

mob.: 07856 037970, e-pasts: burkevicaanita@gmail.com

Dievkalpojumi notiek Vācu protestantu baznīcā Bradfordā:

German Protestant Church, 29 Great Horton Road, Bradford, BD7 1AA

ATGRIEŠANĀS MĀJĀS

Ja man dotu iespēju ceļot laikā un telpā, es vēlētos nokļūt pirmā gadsimta Palestīnā, kādā nokalnē, siltā vasaras novakarē. Es pievienotos ļaudīm, kuri ir sapulcējušies, lai uzklausītu kādu skolotāju, kurš kļuvis pazīstams ar saviem viedajiem vārdiem un neparastajiem brīnumiem. Es iedomājos sevi šajā vietā un to, ka kaut ko mazliet zinu par šo cilvēku un arī to, ka intuitīvi jūtu, ka man viņā jāklusās ar visu savu būtību. Es pakāpjos uz kādu akmeni, lai redzētu pāri, man priekšā esošo, cilvēku galvām. Es redzu viņu sēžam uz putekļaina uzbēruma, vīģes koka paēnā. Es redzu viņa roku žestus un sejas vaibstus, stāstot uzmanīgajiem klausītājiem stāstu pēc stāsta. Es vēroju arī cilvēku sejas un redzu tajās atspoguļojamies ieinteresētību, iepriecinājumu, apmulsumu, sajūsmu, arī asaras.

Es klausos, tā kā reti to daru, tā, it kā visa mana dzīve būtu atkarīga no tā, ko es dzirdu. Es dzirdu stāstu, kuru jau labi zinu un esmu dzirdējusi daudzas reizes savā reālajā laikā, bet tagad, savā ceļojumā laikā, es dzirdu šo stāstu tā, it kā pirmo reizi un man šķiet, ka tas ir kaut kas pavisam jauns. Skolotājs pagriežas uz manu pusi un notver manu acu skatienu. Tas notiek tikai mirkli, bet pietiekami, lai es apzinātos, ka viņš mani ir ievērojis un es esmu iekļauta to ļaužu grupā, kuru viņš uzrunā. Šeit, šajā vietā un laikā, kur esmu izvēlējusies aizceļot, viņš stāsta savu stāstu, stāstu, kurš pirmo reizi tika stāstīts pirms vairāk nekā 2000 gadiem. Un tā viņš stāsta:

“Kādam vīram bija divi dēli. Jaunākais no tiem sacīja tēvam: tēvs, dod man īpašuma daļu, kas man pienākas. Un tas sadalīja visu mantu starp viņiem. Pēc

nedaudz dienām jaunākais dēls savāca visu un aizbrauca uz tālu zemi, un tur izšķieda savu mantu, izlaidīgi dzīvodams. Kad viņš visu bija iztērējis, tajā zemē izcēlās liels bads, un viņš sāka ciest trūkumu. Un viņš gāja un piemitinājās pie viena tās zemes pilsoņa, un tas sūtīja to tīrumā cūkas ganīt. Viņš kāroja pieēsties mizu, ko cūkas ēda, bet neviens viņam tās nedeva. Attapies viņš sacīja: cik daudz algādžu ir manam tēvam, kuri pārpilnībā ēd maizi, bet es te mirstu badā. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu viņam: tēvs, es esmu apgrēkojies pret debesīm un tevi. Es vairs neesmu cienīgs saukties par tavu dēlu. Pieņem mani par vienu no saviem algādžiem! Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Viņam vēl tālu esot, tēvs viņu ieraudzīja un iežēlojās par viņu, un, pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja. Dēls viņam sacīja: tēvs, es esmu apgrēkojies pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs saukties par tavu dēlu. Bet tēvs teica saviem kalpiem: ātri atnesiet vislabāko tērpu un apģērbiet viņu, un velciet viņam pirkstā gredzenu un apavus kājās! Vediet baroto teļu, nokaujiet to, tad ēdīsim un priecāsimies! Jo šis mans dēls bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un nu ir atradies. – Un viņi sāka līksmoties.” (Lūkas ev. 15:11-24)

Mani un, šķiet, arī pārējos klausītājus, ir pārņēmusi tā neizskaidrojamā sajūta, ka šis stāsts ir uzrakstīts tieši man. Ne tādēļ, ka es savā dzīvē būtu negodīgi piesavinājusies mantojumu un to notriekusi vīnā un izlaidīgā dzīvē un tad “ar nolaistu asti” atgriezies atpakaļ. Un, tomēr, kaut kas uzrunājošs un brīnišķīgs ir šajā stāstā. Te ir kaut kas tieši man. Stāstītājs to zina un to zina arī es. Es zinu, ka stāsts ir par mani, jo tad, kad stāsts tuvojas beigām un es dzirdu vārdus “tēvs viņu ieraudzīja un iežēlojās par viņu, un,

pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja”, sveicinot viņu ar atgriešanos mājās, atkal par jaunu apzinu cik liela ir “pazudušā dēla” daļa manī.

Jēzus stāstīto līdzību par pazudušo dēlu caurvij viena galvenā doma - atgriešanās mājās. Klosters māsa Steina no Īrijas raksta, ka mēs visi vēlamies atgriezties mājās. Mums ir vieta, ko saucam par mājām un mēs arī vēlamies piederēt sabiedrībai un kultūrai. Bet mēs vēlamies būt arī tajās mājās, kas ir atrodamas mūsu sirdīs - sirds mājās. Mēs vēlamies atrast mājas arī citu sirdīs un mēs vēlamies būt mājās ar Dievu. Ceļojums uz mājām katram no mums ir savādāks - garāks vai īsāks, fizisks, sociāls, emocionāls, garīgs. Mūsu visa dzīve ir ceļojums uz mājām, ceļojums no mājām uz mājām, no sliekšņa uz sliekšni.

Debesu Tēvam katra cilvēka dzīve ir neizmērāma vērtība. Un ne tikai visa dzīve, bet arī katra dzīves

daļa. Reizēm mums šķiet, ka citu cilvēku dzīves ir pilnas ar dramatismu un elpu aizraujošu varonību, bet mūsu pašu dzīvēs nekas nozīmīgs nenotiek. Ja vien mums ir redzīgas acis un dzirdīgas ausis, varam arī savā dzīvē ieraudzīt “ceļa zīmes”, kas norāda, uz kuru pusi ir mūsu garīgās mājas. Mūsu uzdevums ir arī ikdienas rutīnā tās ieraudzīt. Apstāsimies, ieturēsim pauzi dzīves skrējienā, lai lūgtu Dievam pieskarties mūsu acīm un ausīm, lai caur dzīves ikdienišķām lietām, mēs spētu ieraudzīt savu vienreizējo dzīves pieredzi, tā atrodot sevī spēju ieraudzīt zīmes un sadzirdēt ziņas, kas domātas tieši mums un ved mūs uz mājām. Mēģināsim iemīlēt šo nebūt ne vieglo ceļu uz mājām, nojaušot, ka mājas ir tā vieta, kur esmu radošs, kur spēju piepildīt to, uz ko esmu sajutis aicinājumu. Ja esmu to atradis, tad varu doties pasaulē, arī manas dvēseles pasaulē.

Rakstot par pazudušo dēlu, domās esmu savā dzīves ceļojumā, kas mani ir atvedis pie jums, Bradfordā, Līdsā, Mančesterā un, iespējams, arī vēl citur Ziemeļanglijā. Viens “manu māju” meklēšanas posms ir noslēdzies, jo esmu uzdrošinājusies paklausīt aicinājumam kļūt par draudzes garīgo aprūpētāju. Esmu pateicīga Ziemeļanglijas draudzei par man dāvāto uzticību un aicinājumu kļūt par šīs draudzes mācītāju. Māc. emer. Gita Putce ar lielu pacietību un mīlestību mani ir ievadījusi un atbalstījusi šajā ceļā.

Esmu dzimusi Saldū, Kurzemes pusē. Mana pirmā akadēmiskā izglītība ir Latvijas Universitātes maģistra grāds pedagoģijā. Esmu strādājusi par sākumskolas, mājturības un kristīgās mācības skolotāju. 1989.gadā kristījies un iesvētījies Saldus Sv.Jāņa draudzē. Draudzē vadīju svētdienas skolu un biju Kuldīgas prāvesta iecirkņa svētdienas skolu koordinatore. Svētdienas skolas skolotājas kvalifikāciju ieguvu pirmajos Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātes rīkotajos divgadīgajosursos. Septiņus gadus esmu strādājusi Latvijas Evaņģēliski Luteriskajā Baznīcā par arhibīskapa Jāņa Vanaga sekretāri. Pēdējos gadus, pirms izceļošanas uz Lielbritāniju, biju projektu vadītāja Bauskas rajona Vecumnieku pagastā. Lielbritānijā, paklausot aicinājumam kļūt par mācītāju, esmu ieguvusi augstāko teoloģisko izglītību Daremas universitātes Sv.Jāņa koledžā Notinghamā. Esmu nokārtojusi Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas ārpus Latvijas ordinācijas eksamnācijas komisijas pārbaudes eksāmenu un tikšu ordinēta par mācītāju vasaras beigās vai rudenī, kad archib. Lauma Zušēvica amata pienākumu dēļ dosies uz Eiropu.

Mans vīrs Viesturs arī ir mācītājs. Viņš aprūpē Austrumanglijas un Vidusanglijas draudzes. Mūsu meitai Katrīnei ir 16 gadi un viņa plāno turpināt mācības *Lutterworth* koledžā. Lielbritānijā dzīvojam jau deviņus gadus un esam atraduši šeit mājas kā ģimene.

Nākamajos divos gados, kamēr meita pabeigs koledžu, daudz laika būs jāpavada ceļā no “Straumēniem”, kur dzīvojam, uz Bradfordu. Ceru, ka tas nenogurdinās un varēsim piedzīvot sadraudzību gan dievkalpojamos, gan Bībeles stundās un citās draudzes tradīcijās.

Paldies par manam jaunajām mājām!

Jūsu māc. p.i. Daira Vāvere

KAD NOTIEK CEĻA MAIŅA – ATVADOTIES

Esmu aizgājusi pensijā.

Ko esmu paredzējusi tālākām ceļam? Pārdomāju, kur pavadīt nākamos gadus, kad būšu brīva. Šeit esmu viena, dēli dzīvo Latvijā un meita Vācijā. Viņi ir

labprāt mani apciemojuši, esam priecājušies par skaisto Jorkšīras apvidu un arī man tas ir kļuvis tuvs. Bet tas ir mūsu lēmums: Es nepaliekšu jaunāka un tad ir labi, ja ir kāds tuvs cilvēks sasniedzams. Esmu atradusi dzīvokli Vācijā, Bonnā, kur meita dzīvo.

Vācija man ir tuva, jo kara laikā tur nonācām.

Toreiz man bija tikai 6 gadi. Mana ģimene neizceļoja. Oldenburgā nobeidzu savas skolas gaitas, apprecējos un ģimenē uzauga 4 bērni. Mans pirmais vīrs Paulis Urdze bija vietējais latviešu mācītājs. Pēc viņa nāves iepazinot ar Aldoni Putci. 1987. g. Jāņu laikā mēs ar Aldoni, luterāņu draudžu mācītāju šajā apvidū, salaulājāmies un oktobra beigās es no Vācijas pārcēlos uz šo zemi – uz Līdsas pilsētu.

Bija bažas, kā izdosies sadraudzēties ar vietējo latviešu sabiedrību. Bet drīz vien durvis atvērās. Mani aicināja dejojot vecākās paaudzes deju kopā “Dižie”, aicināja dziedāt “Līgo” korī Alfrēda Tālberga vadībā un sāku mācīt DVF Līdsas latviešu skoliņā. Bet līdztekus sabiedriskiem pasākumiem sāku domāt par sevi: Kas esmu? Vai ir vēl kāda iespēja tālāk izglītoties? Ko protu, ko vēlētos? Tā kā zināju daudz par mācītāju darbu, izvēlējos šo virzienu. Mācījos Toronto Kanādā, Līdsas Teoloģijas fakultātē papildinājos un 1994. g. 22. maijā Straumēnos mani ordinēja diakones amatā. Priecājos, kad varēju iesaistīties draudzes darbā. Kad 1999. g. vīrs Aldonis aizgāja pensijā, Līdsas, Mančesteras, Skotijas un Ziemeļanglijas-Bradfordas draudzes mani aicināja kļūt par viņu draudžu garīgo aprūpētāju. Kad vairums ļaužu domā par aiziešanu pensijā, es uzsāku darba gaitas. Man toreiz bija gandrīz 62 gadi.

Mācītāja esmu kļuvusi savas dzīves pieredzes dēļ. Es iemācījos sevi likt lietā. Ir bijis prieks sludināt Dieva vārdu, jo jūs bijāt atsaucīgi. Ir arī daudz dziedāts – baznīcas dziesmas un jaukās tautas dziesmas. Man pie sirds ir bijusi tuvība sarunā. Daudz esmu klausījies gan par bēdām bet arī par gaišiem brīžiem jūsu dzīvē. Ir bijušas kristības, arī iesvētības un laulības; no daudziem ļaudīm ir bijis jāatvadās, kad

izvadīju mūžības ceļos.

Svētdien, 22. maijā, Vācu baznīcā, bija mans pēdējais dievkalpojums kā draudzes mācītājam. Baritons Pēteris Svilis to iejūtīgi kuplināja. Paldies jums, kas bijāt ar mani kopā dievkalpojumā un kas bijāt pie svinīgā pusdienu galda Daugavas Vanagu namā.

Kopā ar visiem Lielbritānijas garīdzniekiem mūsu vidū bija sevišķa viese archibīskape Lauma Zušēvica, bija arī viesi no Īrijas līdz ar mācītāju Gundaru Bērziņu. Atbraukuši bija arī mans dēls māc. Mārtiņš Urdze no Liepājas un mana meita Tabita no Bonnas. Ar mums bija arī cittautieši – igauņi, vācieši un angļi, arī mūsu ilggadīgais paziņa bīskaps emeritus Walter Jagucki. Klāt bija draudžu un sabiedrības pārstāvji no LNPL un DVF nodaļām no tuvākām un tālākām vietām. Bet arī jūs tur bijāt klāt, ar ko esam tikušies tautas dejas dejojot, korī dziedot, svētbrīžos un skoliņās, dievkalpojumos un mājās. Man bija tik labi būt ar jums visiem kopā šajā svētdienā pie pusdienu galda, ko tik rūpīgi Anita, Inga un Irēne bija gatavojušas. Vai vēl kādreiz būs tik skaista tikšanās? Paldies par šo – esmu ļoti, ļoti pateicīga.

Vakarā, apņemta no bezgala daudziem ziediem un dāvanām, kopīgi ar Tabitu un Mārtiņu izlasījām visus labos sveicienu vārdus. Gan viņi, gan piedzīvotā sirsnība un siltums man būs stiprinājums tālākam ceļam.

No sirds vēlū Dieva svētību tālākam draudžu darbam, nākamai mācītājai Dairai Vāverei un visiem jums, ar ko ir kopā nostaiģāts šis ceļa posms.

Dievs ar jums, līdz atkal redzames!

Mācītāja emerita Gita Putce

ZIŅAS NO DRAUDZES PRIEKŠNIECES

Vissirsnīgākie sveicieni visiem šajā jaukajā, vasarīgajā laikā. Saulītei uzspīdot, sildās gan dvēsele, gan domas raisas uz labiem darbiem. Mazliet atgriežoties uz ziemas vidu, arī gada aukstākajā laikā mūsu draudzē ir notikušas būtiskas pārmaiņas. Janvāri, draudzes pilnsapulcē, mūsu ilggadējais draudzes priekšnieks Ēriks Novadnieks atkāpās no sava amata un viņa vietā, pienākumus pildīt, tiku ievēlēta es. Lielu paldies gribu teikt mūsu mācītājai Gitai Putcei par atsaucību un pacietību, izskaidrojot man manus pienākumus, kuru nebūt nav maz. Lai arī mūsu kopējās

sadarbības laiks bija ļoti īss, jo mācītāja Gita ir devusies pelnītā atpūtā, šo laiku atcerēšos ar lielu prieku un pacilātību.

Pāris mēnešus vēlāk, kad jau saules stari mūs sāka lutināt ar mazliet siltāku laiku, Bradfordas draudze apvienojās ar Līdsas draudzi, un ir izveidojusies jauna - Ziemeļanglijas draudze. Gribētos lūgt atsaukties tos Līdsā dzīvojošos draudzes locekļus, kuriem ir grūtības nokļūt uz dievkalpojumiem Bradfordā, jo tiek risināts jautājums par transportu. Tāpēc, lūdzu, sazināties ar mani (tālr.: 07856037970) vismaz nedēļu pirms dievkalpojuma.

Ar lielu prieku un gandarījumu varu teikt, ka 17.aprīlī mūsu draudze papildinājās ar 12 jauniem, jaukiem, darboties gribošiem jauniešiem, kuri tika iesvētīti šajā dievkalpojumā. Tas nozīmē tikai vienu, ka arī šeit, svešumā dzīvojot, jaunieši meklē ceļu pie Dieva. Atkal liels paldies jāsaka mūsu mācītājam, jo viņa rada iespēju iesvētes mācības noturēt gan pie sevis mājās, gan braucot pie iesvētāmajiem uz mājām.

Vasara pienāca ar vēl priecīgāku jaunumu - mums ir jauna macītāja Daira Vāvere!!! Varam būt bezgala priecīgi un laimīgi, ka šāda iespēja mums ir dota. Mūsu dievkalpojumi turpinās notikt ierastajā laikā un vietā. Ar pārliecību varu teikt, ka draudzes darbs

turinās savu ierasto gaitu, jo Daira jau sevi ir apliecinājusi kā entuziastiska un darboties griboša mācītāja, kurai lielais attālums no mājām līdz draudzei nav šķērslis.

Nobeigumā atvadīšos ar novēlējumu visiem:

"Lai ir ko mīlēt un ir kas mīl,
Lai ir ko gaidīt un kas gaida;
Lai ir ko darīt un ir kas novērtē;
Lai Tevi sarga no debesīm,
Un saprot uz zemes."

Anita Burkevica, draudzes priekšniece

Kristīti: (17.04.2016) Estere Apsīte, Adrija Timofejeva

Kristīti un iesvētīti: (17.04.2016) Edgars Apsītis, Ilze Brigmane-Briģe, Raitis Burkevics, Dairis Eiholds, Inga Krēsliņa, Antra Lejniece, Meldra Matvejeva, Aldis Šaulis, Juris Strazdiņš, Kārlis Turciņš, Iveta Dabre-Žibala, Kristaps Žibals

Pavadīta Mūžībā: Velta Smith

NĀKAMIE DIEVKALPOJUMI

Svētdien, 19.jūnijā, plkst.11.00

Svētdien, 17.jūlijā, plkst.14.00

Svētdien, 18.septembrī, plkst.11.00

Svētdien, 16.oktobrī, plkst.11.00

Svētdien, 20.novembrī, plkst.11.00

Sestdien, 24.decembrī (laiks tiks precizēts)

Svētdien, 15.janvārī, 2017.g., plkst.11.00

Aizvesto piemiņas atceres dievkalpojums

Kapusvētku dievkalpojums Nab Wood kapsētā

Dievkalpojums ar dievgaldu

Pļaujas svētku dievkalpojums ar dievgaldu.

Tam sekos Draudzes bazārs, DVF namā

Mīrušo piemiņas dienas dievkalpojums

Ziemsvētku vakara dievkalpojums

Dievkalpojums ar dievgaldu

DRAUDZES PĒCPUSDIENAS

turpinās notikt reizi mēnesī DVF namā. Tikšanās dienas un laiks tiks precizēts un izziņots.

DRAUDZES MAKSĀJUMI

Lūdzam jūsu atbalstu draudzes darbam, maksājumus pieņemt:

Anita Burkevica, 5 Moorfield Ave., Bradford, BD3 7HH

Irēne Novadnieks, Moorside Cottage, Union Lane, Ogden Halifax, HX2 8BP

Čekus izrakstīt uz (make cheques payable to): **Latvian Ev. Luth. Church**

Paldies visiem draudžu locekļiem par ikkatru atbalstu, kas turpina nodrošināt draudžu darbību!

Plaša un noderīga informācija par Latvijas Evaņģēliski Luterisko Baznīcu Lielbritānijā, tajā skaitā arī par mūsu draudzi: www.draudze.org.uk